

SREDINA

* * *

Sredina je jedanaestog mjeseca i zrak je suh i topao. Sunce grije, iskosa. Deset je sati, nebo je plavo i bijelo, dječje. Narušava ga zubar koji izlazi iz kuće vrlo kovrčave kose (izaziva nemir), Tihomir koji nisko položenih hlača nad jednako visokim početkom guze priča Ugovor, ugovor, i sin mu Tihomir mlađi koji mora baš svakog častit entimatere.

Kuća do nas i naša ograda vrlo je čista i bijela (netko brusi metal ali – obrnuto – ne smeta nam) – sunce sija na tom nebu – i sve dalje – ko da sam u Španjolskoj i negdje nam sija sunce, čisto sunce.

Menta.

Ah, naša kuća bila je u plavoj sjeni.

* * *

Liftovi. Ogromni i svijetli. Zaokruženi, s ogradom i vrlo dobrim amortizerom – sporo se spuštaju, a isto tako i pristaju.

Ona je lijepa. U kaputu boje devine dlake. Zamišljena. Očiju kako treba.

Ubojstvo? Katastrofa? Unaprijed izgubljeni važni papiri?

Napetost.

Nezavršenost.

Zločin iz strasti.

Ona je tu, i lift pristaje.

Tko zna što će otkriti s kamerom iza leđa gledajući strašna vrata.

Sada već znamo.

Unutra je ništa, a ona će pasti preko ograde stubišta. Ili ne.

* * *

Noć u Japanu. Trener u Japanu. Luda čistačica u Japanu. Luda tokijska čistačica u Japanu.

Prvo popodne, dolazak s puta, odmah ured, malen, dvorište visoko, unutarne, zatvoreno. Ured za Ofis zaprepašujuće je mali, mi smo ovdje iz vrlo daleke zemlje potpuno jednako tako smanjujuće male.

Mr. Suda-San, Yuko Minami iz klana Minamoto, prvi samuraji, jedna retardirana djevojčica u marami.

Luda tokijska čistačica u marami sjedi na stolici. Pozdravljamo se svi, S. R. pozdravljajući se s njome čučne i zagleda joj se u lice. Trenutak kasnije S. R. napadnuta je na balkonu, čistačica na nju u trku navaljuje s namjerom da je baci i surva je u provaliju. Svako zašto suvišno je.

Lijepa Emina iste sekunde smireno prilazi u pomoć. Gleda svojim mirnim očima.
Luda čistačica u Tokiju bio je muškarac u pubertetu.

* * *

Stan, prozor. Vjetar puše, mrkla je noć, vjetar udara u prozor i grad je velik dijagonalno položen. Track No04, 1566. U trenutku kada pružam glavu van glasić iz svemira cvili. Na stolu je Drooker, Zmija. To je svemir, grad i život.....mmm..... I dalje klavir. Lutkica iz svemira nosi čizme od samurovine i naočale bijele. Neboder i vino. To je sve.

* * *

Prijatelji i pelinkovac u nekakvom dalekom gradu. Došla sam i sada sam tamo. Prolazim gradom, gledam, ulice, ceste, kuće, bulevari. Promiču visoke zgrade, i rupe u njima, maleni šareni kiosci okruglih krovova, s crvenim telefonima, veliki vrtovi i kuće u kojima je hlad. Duboki hlad. Ulice imaju nazive zvijezda. Kino, cigareta, vrt i terasa. Rijeka. Nečiji stan. Pivo na rijeci. Ceste što se penju i gore i dolje. Odjednom mrak. Dvije djevojke šišaju jedna drugu, u zelenom svjetlu, u mraku, na ulici. Kroz staklo, kroz prljavo staklo, njihove kose im lete, velike, crne, zastrašujuće, strašne.

Noć je. S autom pada i ulica. Kadrovi na rijeci, kadrovi i stol.

* * *

Rosebud, kugla snijega, zvijezde leda iinja, dvije gustoće, okreće se snježna kugla, snježni vrtlozi bez zvuka padaju, moja snježna majka. Majka kao laboratorij, majka kao kuća, majka kao vrt. Odjednom je suša, nesvjestica i gluhoća. Mala žuta prašina koja se nekada vidi kroz prozore danju, dijete koje dolazi iz modrozelenog lišća. Ja sam anđeo. Imam novi život. A sada stiže nasilje.

Moje žuto lice s madežima u danu u parku. Imam godina koje se ne vide i ljeta koja se ne gledaju, i kao i svaki luđak, sve mlađa sam i mlađa. Spljetski perivoji, Babin kuk.

* * *

Svi su u tom filmu bili zgodni.

Prodavačica cvijeća Olivera Marković (Mira Banjac), susjed s prvog kata Bora Todorović iz porodice Todorović (fin momak, puši cigare), statisti uljudni, smireni, sjede u kavanama. Ne žuri im se.

Ipak, nitko nema kaput kao ona.

I oči, naravno.

Više je ne vidimo.

* * *

Sve prerezati mesom. I krvlju. I Hercegovcima, u podrumima. Drugim akordom, u basu.

Užasno me zanimalo, nisam drugačije mogla. Tko zna da li je i on. Zar je svejedno. One proljeću plutajući, njišući se, kao kockasti građani, žene sa šiškama ili zaobljene, tamne,

pružaju svoje fenove, četke ili pegle, jedna za drugom, ljuljajući se, vesele, nude ih nama, uperile su ih upravo u nas, sve veće i veće. Prekrasno. Nije mi žao što sam došla. Mačke lete oko vas, i limeni tanjuri i vani nema ničeg, zgrade neke, niske, bijele, četvrtaste, muškarci ili mačke ili zvona zavijaju, i nema ničeg, osim vas, osim naše sobe, u kojoj netko spava. Sve je prazno, prostrano. I zelene jabuke. Noći psovanja i dizanja pesnice. Puno dizanja pesnice. Osim toga mašnice. Ne znam to više ponovit.

* * *

- 1) Pčelinje osi: saće iz košnice daje gradove u zimi mutno hladne i omekšane zrakom, snijeg, inje. Okruglasti oblici gradova u plavoj sjeni svjetlucaju. Žuti prozori, srebrnasta ili neonska svjetla, otvori veći i manji. Kopenhagen, Pariz ili Damask. Kao u Sjevernoj Africi, gdje ima i papiga vrlo dugih repova, kuće obliha oblika i utisnutih otvora. Maroko? (Mošus i kava).
- 2) Iz donjeg lijevog kuta (ili kugla, prvo kugla pa spirala) izlazi iz zamagljenog kadra Rosebud again, staklena kugla sa snijegom i ljudima veoma malim, snijegom koji para, i vije i mijenja se.
- 3) Cvijeće, latice, voće. Šljivin cvijet, ruže, ali noć.
- 4) Visoko na drvetu češer, pinjol, izdanak, zrno pinjola. Vjeveričin rosebud.
- 5) Vlak. Crven. Unutra. Maketa. Noću svjetla su veoma žuta. Tunel. Pošta.
- 6) Dijete sa zmijom il' vlakom od limenki.
- 7) Rosebud again and again, gruda snijega, ledeno jezero, pahulja izbliza, puno pahulja, vijavica, mikroskop, slika kroz mikroskop i mikroskop sam, violina, ili obratno, pogled s najvišeg kata, rep ptice sa očima od krila.
- 8) List. A s njega, minijaturna, crna, maše mi ona. S praznog velikog bijelog papira. Minijaturna ona, iz noći crne kao kupina, njeno lice, koso, sretno, crna uglačana kosa, lutka sa papira, gleda. Japanka, s praznog papira. Maše.
- 9) Bicikl. Parkiran. Kapija, zid, apoteka, bicikl.